

Ter Zijde

**Tantième
of 'daar
gaat mijn
karbonade'**

Toen mijn vader stopte als binnenvaartschipper, werd hij meelsjower bij een meelfabriek. Ik herinner me nog de geur van meel, graan, stof, vermengd met zweet. Ook zie ik nog voor me het wekelijkse 'loonzakje', een klein, wat grauw, enveloppe, dat mijn vader uit zijn voorzakje toverde. Het loonstrookje erbij. Ik voelde de opluchting van mijn moeder als ze de inhoud zag.

Een enkel keer kwam er een extra loonzakje mee. Met enige eerbied sprak mijn vader over 'een tantième'. Verzon mijn vader dit Frans woordje? Stak hij er de draak mee? Of werd het echt zo genoemd? Hij sprak een mondje Frans omdat hij als schipper vaker in Noord-Frankrijk was geweest. Dit wist ik wel als kind. Het was het extraatje van de eigenaar van de meelfabriek. De meelfabriek was geen sociale instelling, maar de eigenaar had wel hart voor zijn werknemers. Je werd gewaardeerd. Dat extra zakje was in ons gezin meer dan welkom. Er kwam wat ruimte voor noodzakelijke uitgaven. En er kon zondags wat extra's gekocht worden: karbonaadjes!

Als het slecht ging met de fabriek of er was een tegenvaller, dan bereidde mijn vader ons gezin al voor. "Daar gaat mijn karbonade". Het betekende: geen tantième dit keer. Over bonussen werd toen niet gesproken. Wel over tantième. Ik heb het woord eens opgezocht. Het is een evenredig aandeel in de overwinst. Zo iets zal het geweest zijn.

Over bonussen is nu veel te doen. Al jarenlang discussieert men erover. Bonussen zijn de pan uit gerozen. Bonussen maken een veelvoud uit van het inkomen. Elke publicatie die de grootte van de bonus aan de kaak stelde, had echter een tegenovergesteld effect. Ontvangers van bonussen kregen inzicht in de bonus van anderen. Ze schaamden zich niet, - integendeel - maar claimden juist meer. Ze vergeleken zich met anderen en dachten: dan kan ik nog wel veel meer vragen. En mensen die geen bonussen ontvingen, eisten die nu op. Niet als een gunst, maar als een recht. Niet meer afhankelijk van prestatie, maar behorend bij je status. Iemand noemde dat de inflatie van de verrassing. Zit-em daar niet niet de kneep? Wie durft dat systeem op zijn kop te zetten?

Het evangelie kent een heel eigen systeem van 'bonussen'. "Geef, dan zal je gegeven worden; een goede, stevig aangedrukte, goed geschudde en overvolle maat zal je worden toebedeeld. Want de maat die je voor andere gebruikt, zal ook voor jullie worden gebruikt!" Lukas 6:38

Ds Evert Westrik

**Presentatie van pamflet
'Wij hebben altijd gelijk'**

Khalid Boudou signeert: 'Wij hebben altijd gelijk'. Naast hem Oscar van Gelderen en staand achter beide schrijvers Cor van Gelderen.

Foto: sjb

De eenmalige presentatie van het pamflet 'Wij hebben altijd gelijk' van Oscar van Gelderen en Khalid Boudou in Boekhandel Gé Glazenberg is zaterdag een plezierig onderonsje geworden. Mocht de titel van het pamflet iets van arrogantie uitstralen, de schrijvers bleken de vriendelijkheid zelve. Cor van Gelderen zette in zijn ultrakorte openingsspeech meteen de toon, door te melden dat deze presentatie niets anders was dan een legitiem excuus om met elkaar een drankje te drinken.

BOSKOOP

Cor van Gelderen onthulde dat hij voor de opening was gevraagd omdat hij 'de zeer gewaardeerde neef' van Oscar was. Hij vroeg zich af wat hij verder eigenlijk moest zeggen omdat hij niet over het boekje en niet over zijn plantjes (hortensia's) mocht praten. Zo kwam hij op het gevoel van gelukzaligheid dat vaak bezit van hem neemt tijdens het lezen van een boek. "De wereld bestaat dan niet meer. En daar gaat het pamflet van Oscar en Khalid eigenlijk ook over. Dus mensen, houd gewoon je kop! Dan gebeurt er niks." Ver-

wijzend naar de Mei van Gorter met een nieuwe lente, een nieuw geluid, stelde Cor van Gelderen voor de presentatie te starten met een minuut stilte. Daarbij sloot hij naadloos aan bij een stelling in het pamflet, dat pleit voor een ander geluid, namelijk stilte. Met zichtbaar veel plezier signeerden Oscar van Gelderen en Khalid Boudou daarna talloze exemplaren van hun pamflet.

Khalid Boudou en Oscar van Gelderen schreven deze paperback, omdat zij zich al sinds de moord op Fortuyn en Van Gogh ergeren aan het feit dat Nederland is verworden tot een op hol geslagen vrijstaat. In Nederland kan elke halve-gare tegenwoordig zijn stompzinnige mening uiten via wakkere kranten, brallerige websites en natuurlijk via tal van talkshows op de verrekijk (met dank aan Reve). De schrijvers keren zich tegen de in Nederland heersende mediacultuur van 'mijn mening is evenveel waard als de jouwe', tegen de talking heads, tegen populistisch rechts gebral en even populistisch links gedram. Zij zetten zich af tegen de reageercultuur. In het met vaart geschreven pamflet pleiten zij voor een ander geluid; zij pleiten voor stilte.

Iets van die oproep was tijdens de signeersessie merkbaar. Er werd geen overtoegen woord gesproken en de sfeer in Boekhandel Gé Glazenberg was geanimeerd beschaafd. Natuurlijk vertelde Oscar van Gelderen aan iedereen die het nog niet wist, dat de aanleiding voor het schrijven het rumoer rond de film Fitna was. "Wij vonden het ergerniswekkend wat er allemaal gebeurde. Hoe iedereen nog voor de film uit was gekomen een mening had en wat een on-

zin er door iedereen werd uitgedraamd. Er lagen bij gemeentes en op ministeries hele draaiboeken klaar voor wat er allemaal zou kunnen gebeuren en zelfs de ambassades hadden instructies gekregen. Na het verschijnen van die film publiceerden wij in de Volkskrant een stuk over het gebrek aan humor en beschaving in het publieke debat. Onze ideeën over de verhouding tussen politiek, burgerij en media hebben we verder uitgewerkt tot dit pamflet." Even een stukje uit het voorwoord, waarin de schrijvers zich de Jood en de Berber noemen. "... het politieke debat wordt gedomineerd door standpunten die eenzijdig en ongenueanceerd, humorloos worden gebracht en ieder gevoel voor relativering en zelfspot ontberen. Van het niveau waarop over en weer met argumenten naar elkaar wordt gegooid alsof het granaten zijn [...] zakken respectievelijk onze djellaba en keppel af".

Het pamflet "Wij hebben altijd gelijk" is inderdaad een met humor, nuance en met zelfspot geschreven aanklacht tegen de media die zich te vaak richten op onderbuik gevoelens. Maar de schrijvers maken zich ondanks die humor en zelfspot toch ook grote zorgen. En die boodschap komt ook goed over: "Wij maken ons grote zorgen om dit Nederland. Dat aan verveling, onbeschoutheid, gebrek aan relativering en chagrijn ten gronde lijkt te gaan."

Dit pamflet moet gelezen worden door iedereen die altijd klaar staat met zijn mening. Na het lezen kan het dan misschien even stil worden in Nederland. Het bij Querido uitgegeven pamflet kost 9,95 euro. Verkrijgbaar bij Boekhandel Gé Glazenberg in de Dorpsstraat in Boskoop. (sjb)

Nieuwe ansichtkaart Historische Vereniging**BOSKOOP**

Scheepswerf Akerboom staat op de nieuwe ansichtkaart van de Historische Vereniging Boskoop. De scheepswerf was gevestigd aan de Zuidkade, waar later de fabriek van Haring was. Nu staat hier een appartementengebouw, nog steeds bekend als de Haringkavel. Maar in de eerste helft van de vorige eeuw dus een scheepswerf, gevestigd door Johannes Akerboom in 1882. Er werden voornamelijk kleine vaartuigen gebouwd, waaronder aken

maar ook plezierbootjes. Op de ansichtkaart is zo'n net afgebouwd bootje te zien. Op de achtergrond de andere Gouwe-oever met het weeshuis Marcus XIV en links daarvan café Tasma. De ansicht, nummer 29 in de serie die de Historische Vereniging Boskoop uitgeeft, is verkrijgbaar bij Bruna, Opdrachtfoto, Primera en de VVV. De winkelprijs is 75 cent. Leden van de HVB kunnen 15 kaarten uit de serie kopen voor 7,50 euro door het bedrag over te maken naar rekeningnr. 309833124.

Plezierbootje in de Gouwe, gebouwd op de werf van Akerboom, gevestigd aan de Zuidkade. Ca. 1930.

Foto: archief HVB

